

LIBRIS

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AVRAMESCU, VIOREL

Colecționarul de scoici : poezie / Viorel Avramescu. -

Dej : Neuma, 2026
ISBN 978-630-357-049-5
821.135.1

Viorel Avramescu

Colecționarul de SCOICI

Poezie

Editura
NEUMA
2026

Până la capăt, cântecul...

Chemarea mea disperată, în noapte,
repetată spre toate colțurile lumii,
rămâne fără ecou, ca un țipăt înăuntrul morții.
Nici măcar în mine nu se aude
murmurul reverberației,
pentru că dincolo de fântână,
către cerul despicaț,
este platoșa nopții și cântecul greierilor,
care acoperă chemarea mea,
acoperă plânsetul ierbii înfășurată de vânt,
înaintea coasei.
Nicio lege din univers nu poate opri exodul viului
către limanul umbrei viclene,
care ne amăgește cu cântec de greieri
și murmurul ierbii.
Ah, ce fără de ecou este propria-mi viață,
dacă dimineață, și amiaza, și seara, și noaptea,
nu sunt alteceva, decât sigilii rupte
ale unui cântec murmurat,
într-o limbă, pe care am uitat-o !....

Cuprins

Proba de echilibru	5
Sfârșit de geneză	6
În cripta clipei	7
Sugrumarea cuvintelor	8
Ecoul din adâncuri	9
Sens existențial	10
Variațiune sub măcelul lunii	11
Prima împărțășanie	13
Cenușa mării	14
Cele trei viziuni	15
Opțiunea tragică	16
Abonament la libertate	17
Cioplitorul de păsări	18
În bătaia puștii	19
Armura părăsită	20
Un OM	21
Cetatea fără ninsoare	23
Între palmele tale	24
Marele frig	25
Tatuaj în infern	26
Bolero oriental	27
Aceștia-s anii...	29
Arhivarul de scoici	31
Recurs temporal	32
Psalm încenușat	33
Panis angelicus	34
Si mâine...	35

Dincolo de memorie	36
Cicatricile de la facerea lumii	37
Vecinătăți incomplete	38
Lumi paralele, necesare	40
Adăpost provizoriu	41
În lumina lunii..	42
Trecătoare blocată	43
Intersectare de traseu	45
Asemeni deltei	46
E un pod...	47
Răspuns la ecou	48
Drumul stelar	49
Răzbunarea umbrei	50
Acuarelă nocturnă	51
Când voi pleca...	52
Măcelul diamantelor de rouă	54
Timp îndărăt	55
Bufonul propriei curți	56
Noul șah	58
Să nu uităm..!	59
Aceasta-i întrebarea...	60
Pământul dintre ape	61
Contabilitate eronată	63
Prăvălit în spațiu	64
Locatari anonimi	65
Actorul, jucând propriul rol	66
Culori, aproape oameni	68
Tristețea lui Prometeu	69
Sincronizare de destin	70
Soluție de avarie	71
Reper și antireper	73
Linia de dincolo	74

Secția de reanimare	75
Balanța clipei	76
Prețul coliviei	77
Zaț sentimental	78
Drumul căutării inverse	79
Pustiu în mișcare	81
Plânsul pietrei	82
Noduri și noduri	83
Paratrăsnetul urii	85
Gol și plin uman	87
Călători de o zi	88
Amfore păgâne	89
Terapii paralele	90
Diagnosticul libertății	91
Spovedanie inutilă	93
Drumuri paralele	95
Galera cu heruvimi	96
Invaliditatea cuvintelor	98
Trădarea umbrei	99
Placa turnantă	100
Lașitatea memoriei	101
Paradoxul măgarului	103
Soluție anticronometru	104
Sacralitatea rosturilor	106
Starea de logos	107
Furtună în deșert	109
La ceasul înțelegerii	111
Numele noastre	113
Solstițiu întârziat	114
Trădarea în larg	115
Pavilionul de vânatoare regală	116
Până la capăt, cântecul	118

MOTTO:

„Suferinței pricinuită de un fir de nisip, scoica îi răspunde cu un mărgăritar. Aceleași suferințe, ochiul i-ar răspunde cu o lacrimă”

Lucian Blaga

Proba de echilibru

Pentru proba de a sta în echilibru
peste prăpastia de dedesubt,
pășind legat la ochi, pe un pod suspendat,
împletit din lianele umbrei tale
și firele de păianjen ale speranței,
pentru această probă sinucigașă
e nevoie de aripi,
cu care să sperii întunericul,
care îți inundă poteca de umbră.
La fiecare pas al tău se aud strigătele îngrozite
ale celor care locuiesc în tine,
din lipsa propriilor lumi .
Și proba de echilibru continuă cu fiecare pas,
cu fiecare zi, care se întâmplă
să se rătăcească de celelalte, în care nu ai mai locuit,
pentru că tu te aflai călătorind către o altă zi....

Sfârșit de geneză

Așezat pe o pătură albă de nori,
întind mâna și fac bulgări pufoși,
cu care încep să arunc înspre cer, către soare,
ca un scamator în arenă.
De sus, pământul pare tot mai netocmit și gol,
ca un mușuroi imens de furnici,
peste care s-a prăvălit seceta.
Vietățile împruținate și sterpe
se strecoară unele, pe lângă celelate,
biete contururi ale unui rest de ființă,
ca niște umbre,
ca niște umbre uscate, ale altei lumi.
E nevoie pe acest pământ de lumină,
de apă, de soare și de iubire,
pentru ca iarba ființei să încolțească din nou.
E nevoie ca norii să se încrunte unii, la alții
și să inunde zăcătorile fântânilor,
ca să țâșnească lacrima izvoarelor.
Culcat pe un năr de lumină, întind mâna
să prind un nor de întuneric
și deodată, ființa mea începe să plouă potolit,
mai întâi,
mai apoi, tot mai vijelios, ca la potop,
o revărsare deasupra acestui deșert,
din care m-am refugiat
în cea de-a șaptea zi a genezei....

În cripta clipei

Spulberă vântul prin odăile goale,
Bătrânii se-întind pe covoare de lut
Într-un somn fără vise, într-o ultimă vale,
În bătaie de ceasornic, monotone, egale,
Coborâri spre un țarm, către-un alt început.

E o liniște grea, de-început de zidire,
E o liniște seacă, dintr-un timp inversat,
Pe scheletul secundeii, poți zidi mânăstire,
Dacă semeni în ea adevăr și iubire,
Dacă uiți că ești sânge din străvechiul păcat.

Rămășițele vremii, risipite în clipă
Par schelete de calcar ale vechiului drum,
Inegale fragmente din imensa risipă,
Fâlfâire-înghețată, într-un rest de aripă,
O scânteie ce urcă rătăcită, prin fum.

Bucuria-își dă mâna cu tristețea, în horă,
Precum ziua și noaptea într-un tot inegal.
Nu e clipă, lumină, întuneric sau oră
Este timpul stăpân, un tiran ce devoră
Bucuria -înfloririi, pân-la celălalt mal.

Sugrumarea cuvintelor

Cuvintele noastre de iubire
înghețate în strana sufletului,
nerostite, suspinând în adâncul lor,
sunt ca un prunc uitat de mama lui în leagăn.
Pentru el, cel de mai târziu,
numele mamei va fi cuvântul care se rostește
ca absență.
Va fi o rană deschisă spre o lume fără rostire.
În fiecare cuvânt de iubire,
sufocat în inima noastră rănită, nerostit și neauzit,
se naște un plâns care va sfârși răstignit
de pomul de la poarta raiului,
părăsită și rămasă deschisă...
Acel plâns, ca un cântec al frigului,
e numai un supliciu de zi cu zi,
acela de a trăi până la capăt,
ca într-un leagăn cu prunc uitat,
ca într-o groapă deschisă,
la care nu se mai închină nimeni...

Ecoul din adâncuri

Ecoul cel mai profund și cel mai înfricoșător
se produce în marile peșteri,
adevărate răni ascunse ale pământului,
în care pereții se răstesc unii, la alții,
în singurătatea lor de la începuturi.
Ecoul vocilor lor este asemeni sunetului unui clopot,
care se zbate între pereții săi de bronz,
până reușește să-și prindă din urmă
propriul ecou, peste care se suprapune,
ca un plâns chinuit, al materiei...
Aseară, de clopotul cel mare, din străfundul sufletului,
s-a izbit zborul unui liliac,
și foșnetul chinuit al aripilor lui
a devenit geamătul prelung,
care a stat ascuns în căușul tăcerii,
ca un asasin înveșmântat în mantia nopții.
Acolo, zborul s-a înmormântat
din lipsa cuvintelor de iubire și de rugăciune.
Clopotul poate foșni la orice suflare de ființă,
dar nu poate vorbi niciodată despre sine,
în propria limbă.

Sens existențial

De ceară au fost aripile mele,
dar nu soarele torid le-a topit,
ci flacăra dinăuntru lor,
flacăra care le alimenta zborul.
Ca o pasăre fără aripi,
stau acum rezemat în toiagul cântecului,
singurul rost care mi-a mai rămas.
La ce bun zborul,
dacă bezna aripilor începuse
să umbrească cântecul, puțin, câte puțin,
până la răgușire?
Ah, cântecul, zborul meu neștiut de nimeni,
zborul meu dureros, către nicăieri!
Acum stau la marginea acestei lumi de lucruri,
împovărată de rugina somnului propriu,
și încerc să înfloresc, ca un nufăr de gheață,
în lipsa aripilor, în lipsa cântecului răgușit,
acolo, în mlaștina mea de vise,
de la marginea tuturor lucrurilor posibile, nelocuite ...

Variațiuni sub măcelul lunii

Securea lunii, spânzurată
deasupra capetelor noastre înfiorate,
răscolea în vatra caldă a ființei
mii și mii de scânteii,
pierzându-se în întunecata catapeteasmă a cerului.
Doar noi doi, ființe îngemănate,
sub lumina veștedă a lunii,
îngropam și dezgropam prezentul,
dintr-o sete neomenească de a fi unul.
Risipit în propria-mi cetate,
în nenumărate șuvițe de întuneric,
 trăiam agonia neputinței
adunării propriiei ființe, într-un întreg.
Multiplicată în atâtea mii de scânteii,
tu te răsucaai înăuntru ființei mele însângerate,
ca un pumnal fierbinte, dogoritor,
și inima mea sângera lumină,
vocea mea se îneca în vocabulele numelui tău,
respirația mea devenea o flacăre tot mai înaltă,
pârjolind întunericul sacru din jur.
Incendiul acesta , de început de lume,
se întindea , devenea tot mai înalt,
cuprindea trupurile noastre devenite deodată
unul, un trup singur sfâșiat de lumină,
în timp ce sufletele rămase stinghere,
în afara cârnii cutremurate,